

DANIEL ERNESTINA

LACROCOCATUMBA

SAU MULT MAI SIMPLU

BALADA LUI AVRENTE CEL ÎNVINS DE MIMI

DANIEL ERNESTINA

SRIITOR NEAGREAT DE UNIUNEA SRIITORILOR DIN ROMANIA

MOTTO

I

ALL YOU NEED IS LOVE!
-BEATLES-

II

MAMA este singurul om pentru care, dacă ți-ai da viața n-ai face decât să-ți plătești o parte din datoriile față de Ea.

- DANIEL ERNESTINA-

DEDICATIE

Mamei mele cu toata dragostea.

Copiilor mei Cristina si Marc – Daniel cu dorinta aprinsa de a-i sti locuitori ai Lacrocoatumbei

- DANIEL ERNESTINA-

COPERTA ROXANA LAZARESCU

IN LOC DE PREFATA

Se pare ca Dumnezeu are un divin simt al umorului si din aceasta cauza destinele noastre sunt cele mai sfasietoare comedii cu putinta.

Eu sunt asa cum m-ai lasat: prizonier intre Speranta si Vis, ratacit intr-o lume pe care incerc sa o inteleg, sa o fac sa ma inteleaga, singur,cautandu-te, asteptandu-te,dorindu-te si murind incet.

Cine stie cand a inceput aventura mea ?

Intai de toate am fost dorinta si vis, fiindca parintii mei , mama in special, m-au visat si m-au dorit cu ardoare.De ce nu m-ai cunoscut atunci?

Apoi a fost acea sublima noapte de dragoste, caci eu am fostul rodul unei dulci nopti de dragoste si nu produsul unui banal act sexual.

Din pantecul mamei am iscat bucurie si fericire, asteptare incarcata de speranta si vis, nerabdare si in special DRAGOSTE ,asa ca inceputul meu a fost marcat de multe, multe,, chestii" dragute, inaltatoare,nobile,dar mai ales,inutile.

Pentru un om cu simt practic,un om care stie ce vrea,un om care poate sa reuseasca in viata,eu nici n-am existat pana cand domnul doctor nu a extras din pantecele mamei un.....ceva care suge si pise.

Asta s-a intamplat intr-o dupaamiaza calduta la inceputul verii,la mijlocul secolului,la capatul unui ciclu normal de gestatie,cum era absolut firesc.Nefiresc aveam sa fiu eu,pentru ca toata viata mea, cel putin pana acum, n-am fost in stare sa ma dezbor de toate acele " chestii " dragute, innaltatoare, nobile, dar, mai ales inutile pe care orice om care a reusit in viata le-a depasit zambind.

Aceasta nerozie m-a dus la conflictul cu Marx, celebrul Karl Marx

Dupa ce am citit "CAPITOLUL" ,o stupida revolta m-a facut sa exclam:"Unde este OMUL ?"

Pentru ca filozofia lui Marx era postamentul statui comunismului, iar in opera lui nu gaseam OMUL, am considerat excelenta constructie economica o filozofie pentru roboti. Oamenii spera, urasc, iubesc,

mint, fura, fac sacrificii, viseaza, dispera, lupta sau fug si toate acestea trebuie avute in vedere atunci cand vorbim despre activitatea sociala.

Asa gandeam atunci, plin de toate acele "chestii", dar mai ales plin de DRAGOSTE, fiindca eram tanar si-ndragostit.

Prima mea mare dragoste !

Ce as putea sa scriu despre EA? Putin si direct pe cer. Sa va spun ca era frumoasa ?

Era, desigur, cea mai frumoasa. Sa va spun ca era desteapta ? Era, desigur, cea mai desteapta? Sa va spun cat era EA de buna ? Era, cu siguranta cea mai buna fata din lume. Eu o iubeam enorm, EA se iubea enorm si dragostea aceasta comuna ne-a tinut impreuna o vreme.

- ,, -

- Stii tu care sunt singurele clipe in care nu-mi lipsesti ?

- ?!?

-Acele putine clipe in care esti cu mine.

- ,, -

Cea mai frumoasa muzica pe care am ascultat-o vreodata a fost ritmul batailor inimii mamei rasunand in pantecul ei. Cele mai frumoase vise in care am plutit au fost visele mamei atunci cand visa la primul ei copil. Cea mai placuta caldura care m-a'nvaluit in toata existenta mea a fost caldura sufletului mamei atunci cand sufletul mi-a patruns in trup. Cum i-as putea multumi? Cum ar putea multumi fructul florii din care vine? Mama ,cum ai multumi tu mamei tale, sau cum mi-ar multumi mie copilul meu ?

Mama ,de ce imi simt alaturi strabunicii si stranepotii ca mireasma unei ametitoare inflorescente ?

Eu cred ca noi nu suntem decat un pumn de margelute mici insirate pe un sentiment fara limite.

BALADA LUI AVRENTE

Candva , pe strada Mamulari
statea un tip cu pumnii tari
numit Avrente.
Avea Avrente pumn de fier
batea intregul cartier.
(Stia si fente)

Si toate fetele-l iubeau,
scrisori de dragoste-i scriau
sa-nebuneasca.
(Avrente nu inebunea
fiindca Avrente nu stia
sa le citeasca)

Pe Rahova, putin mai jos,
statea Irene cu trup frumos,
un pui de doamna.
Si cand Irene l-a intalnit
pe –Avrente cel neimblanzit
era-ntr-o toamna

Gatita-n voaluri de bumbac
si cu ghetute mici de lac
ca o papusa,
Irene mergea pe Calarasi
sa fac-o vizita la nasi
cu o matusa

Avrente o zari trecand
si-ntaia oara tremurand
ca o piftie,
simti ca trupu-i e umplut
de-un simtamant necunoscut
... fir-ar sa fie!

Cum se voia politicos
isi drese glasul si sfios
ca o fecioara,
dori a i se adresa
numai ca inima-i batea
sa dea pe-afara.
El, rusinat de-asa simtiri,
se multumi ca din priviri
sa o-ntalneasca,
dar ochii ei fermecatori
il inundara cu fiori...
sa-nebuneasca !

Cand coltul strazii ea il da
Avrente – abia gesticula,
asa... ca mutii,

apoi de furie cuprins,
se dete-ntaia oara-nvins
fara discutii.

Fiind covins ca ea –i va scri
fara sa poata el citi
asa scofala,
in toamna- ceea de mister
Avrente cel cu pumn de fier
a mers la scoala.

Si cum era preocupat
ca mintea lui de invatat
sa dea pe-afara,
Avrente se trezi curand
ca-si pierde zilele visand
ca o fecioara.

Banditii deturnand un tren
veneau s-o fure pe Irene
(visa Avrente)
si-n timp ce el il doborâ
Irene, micuta, se umplea
de sentimente.

Urma o iarna foarte grea
in care – Avrente invata
visand scrisoarea,
dar neprimind-o banuia
ca ea, saraca, suferea
chemand uitarea.

Si-n mai, nebun ca un poet,
stiind un sfert din alfabet
si inmultirea,
se duse-n Rahova la ea
sa-i spuna cat il chinuia
de mult, iubirea.

Ce soarta - au marile iubiri!
Irene era in pregatiri
de nunta mare,
cu-n individ care avea
vre-o trei copii mai mari ca ea
si multa stare.

Turbat Avrente se gandi
ca pe Irene o va rapi
fara cracnire
Si-n ciuda pumnilor sai tari
a fost taiat de cutitari
platiti de mire.

Pentru a doua oara-nvins,
din praf, de unde-a fost intins,
ratandu-si planul,

se ridica indurerat,
dar multumit ca a – nvatat
ca tare-i banul

Satul de scoala fara rost,
convins ca nu mai e un prost,
ca inainte,
in prima lune, zi cu sot,
se puse- Avrente pe negot
cu-ncaltaminte.

(In calitatea lui cea noua
fiindca picioarele sunt doua
se pricopsi
cu mult mai iute ca vecinul
care visa sa-si faca plinul
cu palarii)

Si peste cinci sau sase ani
Avrente –al nostru plin de bani
si de putere,
se duse-n Rahova la ea
sa-i spuna ca o mai iubea
si are- avere.

Irene, intai l-a ascultat,
apoi cu glasul rasfatat
cum se-nvatase,
cinstita i-a marturisit
ca sotul nu si l-a iubit
de cand il luase.

Dar ca in anul ce-a trecut
un individ necunoscut
pe vremea- ceea,
cu glume, flori si poezii
usor, usor o cucerii...
c-asa-i femeia.

La bratul lui pasind ascuns
isi simte sufletul patruns
de poezie
si-ar vrea in fiecine minut
luand viata de la inceput
cu el sa fie.

Caci ochii lui fermecatori
si vocea lui ii dau fiori
ca vraja marii;
si dac-Avrente s-a gandit
sa fie-n viata fericit
s-o dea uitarii

Avrente-ntai s-a-nfuriat
si ca s-arate ca-i barbat
vru s-o rapeasca,

insa Irene jura plangand
ca nu va reusii nicicand
sa il iubeasca.

Pleaca cu ochii in pamant
pentru a treia oara-nfrant
cu toata- averea,
c-avea si bani si pumn de –otel
si tot nu intelege el
ce vrea muierea.

CAPITOLUL ÎNTÂI

În care vedem cum Avrente, spre nenorocul lui, o întâlnește pe Mimi

I

Judecând după cele câteva miliarde de bacterii, invizibile, cele câteva milioane de viermi și cele câteva sute de mii de muște care îl populau, cadavrul era plin de viață.

Era caucazian, normal, aproximativ un metru șaptezeci lungime, la momentul acela și cam optzeci de kilograme reconstituind și ceea ce lipsea.

Stătea resemnat pe burtică, lăsând buruienile să-l acopere ori să crească din el, iar dedesubtul lui nu mai era o graniță precisă între sistemul său muscular și țărâna din care se trăgea.

Și în care se întorcea liniștit.

Singurul inconvenient major era mirosul îngrozitor, imposibil de suportat pentru un pământean încă viu. Dar nimeni nu e perfect.

II

Cea mai frumoasă perioadă a existenței mele a fost între anii o mie nouă sute patruzeci și șapte, o mie nouă sute patruzeci și opt, o mie nouă sute patruzeci și nouă până la jumătate când m-am născut. A fost exact momentul în care mama visa cu dragoste la mine, iar eu eram perfect fiindcă eram un vis.

Renumele meu este "Mister Mușchii", deși mi-ar fi plăcut apelativul "Domnule Creier", dacă un astfel de nume nu era deplasat pentru un polițist. La cei aproape doi metri și cele aproape o sută cinzeci de kile pe care le am în dotare de la natură, porecla mea pare OK tuturor amicilor, tuturor cunoscuților mei, mai puțin mamei, care n-a priceput niciodată cum de a fost posibil ca dintr-o făptură atât de gingașă ca ea să se nască un dinozaur ca mine. Mama! Cea mai delicată făptură! De multe ori amintirea ei îmi invadează gândurile și un fior ciudat străbate trupul meu uriaș asemenea unei brize ușoare pe o plajă arsă de soare. Imagini dragi defilează prin fața ochilor mei închiși, amintiri scumpe mie, umplu sufletu-mi aspru și n-aveți decât să râdeți, în astfel de momente lăcrimez ca un pișecios.

III

În mintea mea celor mulți polițistul este unul care prinde hoții și criminalii pentru a-i duce la judecător să-i condamne, apoi la călău să le taie capul. Vorbind la figurat, bine-nțeles, fiindcă la drept vorbind cine îți poate explica de ce este hoț acela care fură o pâine să-și astâmpere foamea și nu este hoț cel care fură banii comunității și-l face să flămânzească pe cel dintâi? Și cine știe de ce e criminal cel care într-o clipă de nebunie omoară un om și nu e criminal cel care, plin de înțelepciune se folosește de cea mai nouă tehnică militară pentru a trimite în cimitire popoare întregi.

În consecință, polițiștii sunt niște filozofi care încearcă să-și limpezească noțiunea de hoț ori de criminal și când ajung să le înțeleagă un pic sunt terminați, cu mintea epuizată, dacă nu cumva sunt împușcați înainte.

Acesta este motivul datorită căruia eu mi-am păstrat un obicei din calea afară de relaxant pentru mintea mea: când simt că nu mai înțeleg nimic, ori sunt în pericol de a fi împușcat mă duc la mama, mă întind pe pat cu ochii închiși, o rog să-și tragă un scaun aproape și să vorbească despre Lacrocatumba.

IV

Lacrocatumba este o insulă cu întindere relativă: când o compari cu o grădina bunicii este imensă, când o compari cu Universul e mică de nici nu se mai vede. Așa că insula urmează a se lua ca atare, în mărimea ei naturală, undeva între grădina bunicii și Universul întreg. Unde vrea mușchii tăi!

Pe insula aceasta sunt numai două râuri. Sunt numai două dar sunt mari. Cât vrea mușchii tăi de mari. Pe unul dintre râuri curge lapte, bine-nțeles lapte proaspăt, pentru că laptele vechi dăunează grav sănătății.

Pe celălalt râu curge miere, care fiind mai vâscoasă ca laptele curge mult mai încet și nici nu poți înota, dar poți să pescuiești cu ușurință mieji de nucă absolut uriași.

Aceste două râuri curg, așa cum este firesc, de la munte către ocean, deși pe insula aceasta ar fi la fel de firesc să curgă invers, de la ocean spre munte sau o zi așa, o zi așa. Cum vrea mușchii tăi!

Cât despre munte pot să vă spun că este atât de mare, sau atât de mic, dracu' știe, încât are vârful veșnic acoperit cu o pătură de zăpadă. Și pentru că vârful era prea scurt ca să poată fi transformat în pârtie de schi, vechii locuitori ai insulei au tras de pătură (pătura de zăpadă, desigur) și au întins-o până la poale ca să poată schia. În felul acesta insula se mândrește cu cea mai lungă pârtie de schi din lume,

ba chiar din Univers, cine știe? Pentru că eu sunt sigur că Universul mai are părții și-n altă parte chiar dacă nu mai are schiori.

V

Ați observat, cu siguranță, că-n Lacrocoatumba totul este așa cum vrei tu, ceea ce face ca un refugiu acolo să nu aibă nevoie de nici un efort în vederea acomodării. Țara asta se adaptează pur și simplu la tine ca o mănășă de plastic. Țara noastră nu face asta oricât de mult am iubi-o, oricât de mult i-am jertfi. Te descurci...bine! nu te descurci iarăși bine....!

Așa gândeam în timp ce privirea mea vigilentă de polițist se furișea pe sub cozorocul șepcii mele de polițist, prin geamul secției de poliție, afară în lumea inflexibilă, insensibilă și străină căreia nici nu-i păsa de privirea, de cozorocul ori de geamul de care vorbeam. Peste drum erau blocuri cu zece etaje, nici mai mult nici mai puțin, zece etaje fix pentru că cel de-al unsprezecelea nu se pune. Așa vrea mușchii lu' domn' primar!

Aceste blocuri au la parter magazine intens luminate, cu firme de diferite culori că să nu le încurci și vânzători amenințați cu amenda în cazul în care nu îți vorbesc amabil și nu îți zâmbesc îndatoritor. Lapte ori miere găsești, cu siguranță, în cutii de carton cerat și respectiv în borcane de sticlă, dar nu au voie să curgă nici dinspre munte, nici către munte pentru că iei amendă usturătoare de la organele de control. Totul e rânduit frumos în magazine și dacă nu găsești că-i frumos n-ai decât să nu intri. Simplu!

În fața mea sunt două firme apropiate, tronând cu autoritate deasupra a două vitrine apropiate, despărțite de două uși apropiate, toate neavând nimic în comun afară de adresa poștală.

Pe firma din dreapta scrie chiar "POȘTA", pe firma din stânga este scris "FARMACIE". Asta când stăm cu fața la ele. Dacă mă întorc cu spatele pe firma din dreapta scrie clar "FARMACIE" pe cea din stânga "POȘTA". Ca să nu ne mai plângem că orașul e monoton.

Din farmacie iese un bătrânel zglobiu și fără să-i pese că cele două uși n-au nimic în comun, intră în poștă.

Avem de-a face cu un oficiu mic. Trei persoane zâmbesc profesional noului venit. Acesta zâmbește pentru că pur și simplu este bine dispus, apoi așează cu mare grijă pe teighea o cutiuță de mărimea unu pachet de țigări.

Domnul diriginte zâmbește profesional, dă frumos bună seara și atât , pentru că el, fiind șef nu lucrează direct cu clienții. Avrente dă și el bună seara ca să se aplece-n treabă, pentru că el este la ora aceea acolo, doar ca să-i facă puțină curte funcționarei de la ghișeu.

Aceasta este obligată de regulament să dea bună seara, însă o scapa atât de plictisita încât bătrânul se uită la ceas și înțelege că putea să aibă bunul simț să revină mâine.

După cafea! Mă rog, dacă tot a intrat, împinge încet pachetul către funcționara de la ghișeu și zice enervant de calm:

- Vreau să-l trimit la Constanța

- Completați! răspunde femeia zâmbindu-i grețos și îi trânteste-n față un formular imposibil de mare.

Bătrânul completează fără vre-o grabă iar când ajunge la rubrica "valoare" face o față lungă de tot, mărește ochii și se oprește din scris.

- Dumnezeule! Păi are o valoare imensă! Exclamă bătrânul mai mult pentru el, surprins că i se pune o astfel de întrebare.

- E treaba dumneavoastră, se dezvinovățește acru funcționara de la ghișeu.

- Mă rog! cedează, mai înțelept, clientul și întreabă ca să întrebe: euro sau dolar?

- Euro! Taie sec funcționara ca să scape de el.

- Mmm! Păi..... să spunem o sută de miliarde, deși....

Dar trebui să-și întrerupă comentariul pentru că funcționara de la ghișeu tocmai a leșinat. Avrente era pe punctul să își înghită limba, iar dirigințele de poștă dorea să intervină în dialog, dar nu era în stare să articuleze nimic.

- Glumiți! reuși el să zică schițând simultan un zâmbet idiot.

- Nu, nu glumesc deloc, spune bătrânul foarte senin, de ce credeți că aș glumi?

Mașinal dirigințele îi trage două palme zdravene funcționarei de la ghișeu, care nu dădea semne că vrea să se trezească, apoi grăiește cu glas grav:

- Păi dacă vi se fură?

- Ferească sfântul! Se sperie clientul. Nimeni nu mă poate despăgubi...Nu banii sunt problema...Coletul acesta...Și-n mod ciudat, absolut ciudat, bătrânul se-ntunecă la față, apoi o lacrimă uriașă îi scăpă pe obraz.

- E nebun! Gândește în mintea lui bietul diriginte de poștă. E nebun și este ultimul lucru pe care mi-l doream cu două zile înainte de pensionare.

- Nu sunt nebun, continuă clientul ca și cum bătrânul diriginte ar fi gândit cu voce tare ceea ce a gândit, dar sper din tot sufletul că nu se va întâmpla nimic. Am mai trimis un astfel de colet...

Bătrânul se oprește și schițează un zâmbet misterios. Dirigintele devine atent. Avrente este numai urechi. Privirile celor trei se întâlnesc pe chipul sărmanei funcționare care geme ușor și-n încordarea lui șeful îi mai administrează o pereche de palme trimitând-o înapoi în leșinul din care tocmai începuse să se trezească.

- Și! Plusează Avrente gata să imite gestul bătrânului diriginte.

Clientul mai tace o secundă, apoi ridică din umeri zicând:

- Și nimic.

Apoi cei doi bătrâni se mai privesc odată în ochi, unul cu disperare, celălalt cu speranță. Totul într-o tăcere absurdă. Dirigintele și Avrente se depărtează încet unul de celălalt fără să se scape din ochi, iar funcționara de la ghișeu, rămasă fără sprijin, ajunge pe podea și se trezește din leșin grație mai multor lovituri pricinuite de căzătură .

Formalitățile se încheie urgent, așa că misteriosul pachet își începu aventura.

VI

Bătrânul diriginte se prăbuși în fund pe singura treaptă din fața ușii de la oficiu. Strângea în pumnul stâng cheia de la seif, în pumnul drept cheia de la intrare...Câtă siguranță îi puteau da cele două chei? O sută miliarde euro!?! Bătrânul trebuie să fie nebun. Doar dacă...Dacă și-i fură singur, apoi...Nu! Doar l-a trimis pe propriul său risc. Dar domnul acela care se tot ține de capul lui Mimi de la ghișeu? Nu pare prea...Dar Mimi ? Leșinată, leșinată, dar când e vorba de bani...Și câți! Nici bărba-su n-are atâția bani. Niciodată n-a înțeles de ce lucrează la poștă o femeie atât de tânără, atât de frumoasă și cu un soț atât de bogat.

Doamne, Dumnezeule...două zile înainte de pensionare! Se duce dracu liniștea lui...sănătatea lui...Doamne, Dumnezeule...dar lacrima aceea enormă pe obrazul bătrânului său client?!

Privea disperat înainte. Dacă privirea lui ar fi bătut până la celălalt trotuar, ar fi băgat de seamă că mă privește în ochi. Știa, totuși, că poliția e acolo. Se ridică încet, mult mai încet decât putea să o facă de obicei. Traversă șovăielnic și intră după ajutor. Așa am ajuns să fiu implicat oficial. Un astfel de colet, pentru că nu era un transport special, nu mă interesa. Dar pentru că era cadavrul acela...

VII

Când a plecat bătrânul diriginte era, evident mult mai bine. După o zi toridă de vară se bucura, în sfârșit, de răcoare. Dulce ca o mângâiere

de zână, răcoarea îl face să uite, pentru o clipă, multele lui poveri. Constanța...Ar fi plecat și el puțin la Constanța...O săptămână măcar. Acolo ar fi uitat de grijile împovăratei sale vieți, de boala nevastei, bârfa mahalalei, șicanele cotidiene ale vieții...Este bătrân, este sărac, este doritor de odihnă. Îndreaptă spatele ușor înviorat.

- Nu sunt învins decât pe jumătate! Își face curaj și furat de liniștea și răcoarea serii face ceea ce face orice om încă neînvinc: visează!...O tânără frumoasă aleargă pe plajă, râsul ei cristalin acompaniat de cântecul mării pare un mic recital pentru sufletul lui. Și el este tânăr și el este frumos și el râde curat, râde direct din suflet. Nu se grăbește s-o prindă, îi place hârjoneala aceasta, un joc nevinovat jucat de doi copii maturizați trupește, inconștienți de această maturizare, neatenți la efectele ei, conduși doar de fiorul care le crește în suflet: iubirea. O prinde. Un vârtej nebunesc îi aruncă brusc într-un carusel diabolic. Imagini din ce în ce mai întunecate fac visul din ce în ce mai greu de suportat. Stop! Fata are chipul brăzdat de riduri, tenul galben, semn al ficatului ei bolnav, ochii încercănați... ochii! Ei mai păstrează ceva din lumina aceea...Și mai e o fărâmă de zâmbet...Restul? restul e în sufletul lui. E cuibărit în sufletul lui. E cuibărit acolo pentru vecie, așa cum a fost, așa cum a iubit-o, cum o iubește, așa cum o va iubi până la moarte și dacă e posibil chiar până dincolo de ea. Se oprește. Lacrimi uriașe îi inundă obrazul. Lacrimi asemenea celei pe care o văzuse la celălalt bătrân.

VIII

În centrul insulei Lacrocatumba, muntele Crococatoo veșnic alb, este singurul pe care-l vezi de departe ca pe un steag vestitor de pace. Pe versantul de est curge râul de lapte, pe versantul de vest cel de miere. Cele două râuri și pârtiile de schi se strecoară abil prin păduri seculare de conifere, în care, pe lângă conuri mai cresc și globuri de sticlă colorată, beteală, pachetele mici cu cadouri, astfel că aceste păduri sunt pe moment pregătite pentru Crăciun. Atente să nu deranjeze ceva, păsărelele de aici dau concerte fermecătoare(în special Bethoven) inspirate de măreția solemnă a munților și pădurilor.

Ambele râuri ajung la ocean traversând câmpia Catumba ce înconjoară muntele ca un brâu veșnic verde.

Pe covorul acesta, din loc în loc răsar mici aglomerări de arbuști în care frunzele au aspectul unor bancnote valabile în țări banale și depărtate: dolari canadieni, americani, australieni, franci elvețieni, lire englezești, euro etc. Inspirat de aspectul comercial al câmpiei(datorat exclusiv bancnotelor amintite) păsărelele de aici preferă Straus și rareori Mozart. Bancnotele sunt absolut identice cu

cele din țările în care circulă oficial având toate semnele de siguranță la locul lor. Dar cine se gândește aici la o prostie ca asta?

IX

Bătrânul diriginte ajunge acasă. Nu îndrăznește să intre. Ea o să vadă c-a plâns. Ce să-i spună? Că o iubește, că ar vrea să facă ceva pentru ea, dar că nu are bani? Nu are bani?!? Cum dracu' n-are?! Dar în seiful său de la poștă sunt bani. Chiar mai mulți decât avea el nevoie. Chiar mult mai mulți!

Orbit de un entuziasm mai curând juvenil dirigințele se repede, cumpără un pachet de țigări, îl ambalează într-o hârtie identică aceleia în care era ambalat misteriosul pachet, se întoarce la oficiul poștal și înlocuiește obiectul acela ciudat cu pachetul său de țigări. Apoi încuie oficiul și încearcă să se ascundă în aglomerația străzii.

X

Mimi funcționara de la ghișeu, zăcea însângerată pe caldarâm. În cădere își zdrobise genunchiul și își sucise glezna de căprioară. Dar înainte de a-și zdrobi genunchiul visele ei de fetiță romantică fuseseră și ele făcute zob.

Atunci când a plecat din coșmelia săracă de la țară era convinsă ca până să ajungă croitoreasă un Făt Frumos o va răpi și o va duce într-o mașină sport la vila lui superbă de la mare, sau de la munte, trecând, în drum, pe la starea civilă. Numai că Făt Frumos a dus-o cu tramvaiul într-o căsuță la fel ca a părinților ei, situată însă la marginea unei mahalale bucureștene.

Doamne, cât l-a iubit! Poate l-ar mai iubi și acum dacă n-ar fi dispărut într-o zi fără urmă. S-a dus să-și cumpere țigări și țigări s-a făcut. Bine-nțeles că amănuntul cu starea civilă fusese omis.

Singură într-un oraș dușmănos, biata fată mai lasă din pretenții. Se mulțumi cu un Făt Frumos "Old Boy" cu ceva bănuți și care se purta mult mai bine cu ea. Cel puțin n-o bătea. S-a considerat în câștig până în ziua în care Cosânzeana "Old Girl" a bătut-o și pentru el. În urma acestei bătăi Mimi a înțeles definitiv ce-i iubirea. Iată dovada că eliminarea bătăi din procesul didactic a fost o greșeală.

XI

Avrente s-a născut și s-a dezvoltat în buricul târgului, dar într-o zonă mai puțin elegantă. Populația semialfabetă din cartier avea un deosebit respect pentru pumnii lui, cu atât mai mult cu cât Avrente

știa o grămadă de șmecherii cu ajutorul cărora pune la pământ indivizi mult mai grași decât el. În plus, Avrente era plin de fente și nici o față nu-i rezista. Multe din disperare, îi scriau scrisori de amor atât de înfocate încât ar fi înnebunit și o statuie de piatră. Avrente, însă nu înnebunea pentru simplul motiv că nu știa să citească.

Tragedia acestui adevărat erou de legendă a început atunci când Mimi funcționara de la ghișeu, dezvoltată armonios din punct de vedere fizic și sexual, s-a mutat în raza lui de activitate hotărâtă să reușească în viață.

Se părea că toate farmecele lumii i-au nins pe săni fiori ce pot înnebuni pe cel ce îi atinge, pe buze i-au picurat otravă dulce și amețitoare a fericirii de o secundă, iar brațele ei vrăjite deveniseră o capcană din care iubirea naivă, sinceră, curată putea fi transformată în scrum. Mimi știa deja că viața este un grandios spectacol pus și condus de un regizor nebun a cărei principală idee regizorală este aceea de a face fiecare spectator să fie, pentru sine, principalul actor, principalul erou.

Era exact momentul în care una din victime, un tip nițel mai în vârstă ca tatăl ei, dar posedând enorm de multe calități atât în lei cât și în valută, s-a hotărât s-o ceară de nevastă pe Mimi.

Neîmblânzitul Avrente a observat-o în timp ce ea fermecătoare și însoțită de o mătușă mergea la nași. Brusc trupul său de oțel deveni piftie simțindu-se invadat, fără voia lui, de un sentiment ciudat, un sentiment necunoscut până în acel moment. Își dori să fie politicoș(altă premieră), așa că dregându-și glasul se pregăti de atac, dar se descoperi sfios ca o fecioară. Tot pentru prima dată în viața lui Avrente simți cum inima îi bate nebunește gata să-i sară din piept. Sincer, sincer lui Avrente îi fu rușine de ceea ce simțea, așa că se mulțumi s-o farmece doar cu privirea lui seducătoare. Numai că ea, făcută toată din fițe și figuri, se-ntoarse brusc subțindu-și ochii ca o pisică, iar bietul Făt Frumos de mahala fu străbătut de fiori mortali pe toată șira spinării. Înnebunea! Când ea dădea colțul străzii eroul nostru pironit în asfalt gesticula ca mușii la conferință.

Avrente era învins pentru prima dată, grav lovit de efectul Mimi.

CAPITOLUL DOI

În care vedem cum a ajuns Avrente la concluzia că banii “ e mai tari” decât mușchii lui.

I

Tot pe covorul verde al Câmpiei Catumba mai erau și orașe două sau trei. Orașe mici, ordonate, fără construcții înalte, supermarketuri și intersecții gălăgioase. Străzile erau drepte, convergente în centrul orașului, purtând întotdeauna numele a ceva pozitiv: strada Speranței, alea Altruismului, bulevardul Dragostei, etc...Ca regulă casele nu erau înalte însă aveau ferestre mari, chiar ciudat de mari în raport cu înălțimea lor. Culoarea preferată era albul strălucitor și totul, totul era curat.

Cel mai interesant dintre orașe era Beeaceea. Așezat jumătate pe muntele Crocicatao, jumătate pe campia Catumba, Beeaceea se distinge prin faptul că este locuit de copii. Și numai de copii. Secole întregi s-a păstrat acest obicei, în aparență ciudat, copii mai mari îi îngrijeau și educau pe cei mici până când aceștia, la rândul lor, erau în stare să fie educatori sau dădace.

Ajunși la majorat, plecau în alte părți ale insulei și trăiau fericiți până la adânci bătrâneți.

Toți indiferent în care parte a insulei se duceau, se despărțeau de oraș pe o singură poartă, iar înainte de a ieși tradiția îi obliga să se oprească, să-ngenuncheze și să citească de câteva ori o legendă veche, veche cioplită-n piatră deasupra ieșirii.

Copii învață să vadă lumea ca pe un superb câmp cu flori. Vântul cu o adiere ușoară împrăștie parfumul îmbătând aerul cu dulceața lui, împrăștie sămânța iscând podoabe noi, aduce ploaia alimentând pământul cu sevă. Cerul ne desfată cu aer și soare, diminețile ne alintă cu rouă și dacă vântul se înfurie, uneori, ploaia devine, câteodată, prea repede ori cerul se întunecă amenințător și străin, copii învățau că seninul care urmează obligatoriu, vindecă totul.

A existat odată un împărat puternic și bogat ce stăpâna ținuturi întinse cu văi și dealuri, ape fără sfârșit, codri cu păsări măiestre și visterii încărcate cu aur și nestemate. Dar cea mai mare bogăție a împăratului era fiica lui. O fată nemaivăzută de frumoasă, atât de frumoasă, încât soarele dimineața venea să își ia strălucirea din pletele ei de aur, apele veneau la amiază să-și ia albastrul liniștit din ochii ei, iar păsările măiestre îi imitau glasul. O iubea împăratul pe fiica lui mai mult ca pe sine și atunci când fata creștea frumoasă și înțeleaptă, așa cum se străduise împăratul să o împlinească, veni la ea și îi spuse:

- Alege, fata mea, oricare dintre prinții lumii ți-o place și acela care-ți va fi ales o împărății cu mine alături toate bogățiile ce le am, iar după moartea mea, va rămâne singur stăpânitor peste toate câte vor rămâne.

Nici nu pornise bine vestea că zâna marelui împărat urmează a-și cunoaște sortitul și din patru zări ale lumii se porniră alături de prinți frumoși, bogați și viteji ca să-și încerce norocul. La fiecare zece prinți unul era mai frumos decât soarele, la fiecare trei prinți unul era învingător de zmei, iar fiecare prinț care pornise către palat era ademenitor de bogat.

Cât de mândru se simțea bietul tată de interesul pe care fiica sa îl stârnise. Ieșea în fața fiecărui alai, fericit și surâzător, încercând să-l ghicească pe viitorul soț al copilei. Prințesa însă, era mai rezervată, îi privea rece, mulțumea politicoș pentru daruri și după ce-i întreba despre cine știe ce nimicuri, le spunea că pot să se întoarcă de unde au venit. Prinții rămâneau totuși, la curte sperând fiecare că până la urmă fata îl va alege. Se umpluse palatul de cântece triste și de suspine, iar bietul împărat începuse, chiar să intre la gânduri. Își rugă fiica să se hotărască odată, să-i scutească bătrânețea și boala de griji și așteptare.

- Nici albina nu culege miere din buruieni, îi răspunse prințesa

- Din buruieni! se miră împăratul, dar tu ai floarea lumii la picioarele tale. Dă curtea pe dinafară de frumusețe și bogăție, iar tu, ingrato, de buruieni te plângi?

Și plin de nervi și jale scăpă sărmanul împărat un blestem pe care nimeni, cu atât mai puțin el nu-l dorea împlinit.

- Fie, zise el, ca mâine să fii urâtă și săracă, săracă de tot!

A doua zi, însă, fata ieși din cameră așa cum o blestemase bătrânul: chipul se urâțise de nerecunoscut și tot ce atingea din aur și nestemate se prefăcea în piatră ordinară și tinichea.

Împăratul se prăbuși răpus de durere, iar prinții, fără a privi înapoi o rupseră la fugă către averile lor...

Aici mama se oprea pe neașteptate lăsându-mi povestea neterminată. Întotdeauna făcea același gest de lehamite, resemnare și adâncă durere:

- La naiba! Toate acestea-s pentru copii de grădiniță. Mai departe și-au pierdut inocența, iar oamenii mari...

II

A visa este un fel de boală. Odată contactat microbul, crizele se țin în lanț și dacă nu ești atent și dacă boala cade pe un teren propice, poți, doamne ferește, să ajungi poet.

Bătrânul diriginte visa.

Visa amețitoarele firme ale Constanței spărgând cu voluptate albastrul închis al nopții. El elegant îmbrăcat, făcea risipă de sute la brațul unei tinere blonde și toată lumea îl salută jovial. Șoferul limuzinei deschide exagerat de servil portiera. Apar întâi picioarele blondei. Dumnezeule ce picioare! Apoi apare și restul ispitei magnetizând privirile masculilor pe o rază de aproape un kilometru. Cu blonda strâns lipită de corp intră în bar. Omul în livrea cască ochii mari la bancnota rămasă în palma lui și se apleacă pătruns de respect riscând să își zdrobească fruntea de podea. Este condus la o masă plasată într-o zonă cu grad înalt de intimitate. Se așează încet și elegant așa cum a văzut el în filme, apoi prinde mâna stângă a blondei între palmele lui. Comandă fără grabă o băutură pe care și-o dorea, dar nu și-o permitea în viața lui reala. Chelnerul umflă pieptul la valoarea comenzii, primește un mic bacșiș avans, iar la plecare dă și el cu fruntea de masă. Un tânăr macho îi fixează iubita cu ochii de pasăre de pradă, dar aceasta nici nu-l observă măcar. În schimb, un piccolo, îi șoptește ceva la ureche, iar junele imprudent privește curios către o masă alăturată. De la masa aceea îl priveau cu rânjete de pitbuli furioși două pachete impresionante de mușchi gata să-l ambaleze și să-l trimită pe Marte. Bietul macho înțelege mesajul și se preface că este foarte grăbit. Bătrânul diriginte nici nu observă gestul bodyguarzilor săi, dar vede intrând în bar un bătrân cerșetor. Clientul său, bătrânul cu pachetul misterios, cu lacrima aceea imensă pe care nu o poate uita...

- Dumnezeu ne iubește, noi nu-l iubim! spune noul intrat și visul se destramă lăsând un ecou dureros: Dumnezeu ne iubește, noi nu-l iubim!

III

Din dosarul de cercetare penală mai reieșea faptul că după ce a cunoscut-o pe Mimi, Avrente, cu toată înfrângerea suferită, a fost convins că fata îi va scrie una dintre cele mai tulburătoare scrisori pe care el le-ar fi putut citi vreodată dacă ar fi fost în stare. Teama că nu va fi apt să citească aceasta scrisoare îl înfurie într-atât, încât Avrente cel cu pumni de fier se hotărî să se ducă la școală.

Încă de la primul său contact cu abecedarul Avrente a fost convins că va ajunge savant și ca urmare a început să își includă în anturaj persoane alfabetizate ori indivizi cu apucături vag intelectuale.

Mai mult decât atât, comportamentul acestui veșnic luptător suferi modificări total imprevizibile și bizare. Astfel, pe la jumătatea alfabetului, spre stupefacția sa Avrente se trezi că visează. Vede o

bandă înfricoșătoare deturnând trenul în care se afla Mimi și-n timp ce el îi doboră pe gangsteri, unul după altul, femeia visurilor sale dădea pe dinafară de sentimente.

Toată iarna ce a urmat Avrente aștepta cu înfrigurare scrisoarea și pentru că nu o primea, gândea că biata fată suferea înfiorător chemând în ajutor uitarea.

Dar veni luna mai, lună periculoasă pentru un proaspăt intelectual. Eroul nostru știa un sfert din alfabet la perfecție și înmulțirea până la zece cu mici scăpări. În plus fusese afectat de visele frumoase de-ndrăgostit și puțin mai lipsea să scrie chiar poezii.

- Oh, Doamne! Ce soartă au marile iubiri, răcni Avrente în clipa-n care află că Mimi e în pragul însurătorii. Cu mintea obosită de atâta școală, Avrente nu reuși să nască o idee mai răsărită decât răpirea și nici un plan mai acătări decât acela de-a o-nfășca pe Mimi încercând să fugă cu ea.

Mimi, însă, interpretă greșit intențiile lui, așa că în momentul în care se văzu pe umărul lui Avrente începu să țipe cu disperare. Ieșit ca din pământ, un grup de bodyguarzi angajați de mire s-au năpustit asupra bravului răpitor lovind brutal cu bastoanele de cauciuc. Abandonând-o pe Mimi nefericitul amarez începu a proceda ca în trenul din vis doar că un spray paralizant îl lăsă fără sunet și fără lumină înainte de a-nțelege ce i se-ntâmplă.

Avrente a fost învins pentru a doua oară grație unei tehnici militare mai avansate.

Când s-a trezit era întins în praf, plin de sânge și vânătăi, cu hainele ferfeliță și onoarea mai terfelită decât la școală. Privirea lui îndurerată, scăpată de sub pleoapele vinete și umflate căzu asupra casei celui care l-a învins. Bine-nțeles temporar! Privea de jos în sus ca orice învins, vedea grandoarea casei, vedea disprețul paznicilor ei, vedea mașinile parcate la câțiva metri de el și avu tăria să recunoască cinstii:

- Bă, mușchii mei e puternici, da banii lui e mai tari!
Panseu profund care avea să-i marcheze viața.

CAPITOLUL TREI

În care vedem cum, în urma unei devastatoare crize de gândire, Avrente a înțeles că nu poți deveni deștept dacă nu te-ai născut așa. În schimb poți deveni bogat ceea ce-i mult mai practic.

I

Din declarațiile martorilor audiați în legătură cu crima a reieșit că Mimi și soțul ei au dus o viață fericită. Fiecare în altă parte și la cu totul alt ceas.

Povestea lui Mimi, funcționara de la ghișeu, este una din acele povești la care lumea plânge cu aceeași ușurință cu care le uită. Ea, povestea, s-ar rezuma cam așa: fata îl vede, îl place, îl acceptă. El îi oferă fericirea în schimbul frumuseții ei. Sunt peste tot împreună, la cinema, la teatru, la dans...el este omul viselor ei și simte permanent privirea invidioasă a colegelor rele. E fericită și simte că trebuie să-i dăruie totul. O clipă tresare: "vai ce uitucă sunt!" se pipăie la piept se caută în geantă... inima a uitat-o acasă, dar fiindcă este grăbită îi dăruie restul și totul este minunat. Ajunsă acasă găsește inima ei împodobită cu flori. De multe ori descoperă aceasta abia după ce are pe deget o inutilitate de aur. Dar și-ntr-un caz și-n altul plâng și se socotesc nefericite. Se aruncă în brațele iubirii, dar lumea le bârfește, deși inima împodobită cu flori le poate fi o scuză. Și atunci suferă pentru că lumea e rea și pentru că, de fapt, poveștile acestea se ascultă cu ochii închiși.

Pasiunea devastatoare de a produce bani, pasiune de care proaspătul însurățul suferea, i-au lăsat junei sale soții și timp și energie pentru alte pasiuni mult mai puțin productive.

Dar un spirit romantic rămâne un spirit romantic.

II

Bătrânul diriginte avea senzația că e strivit între pereți. Mută un scaun să-și facă loc deși putea să treacă foarte bine pe lângă.

- Mă înăbuș la bloc... mârâi bătrânul mutând scaunul următor. Nu zic o vilă d-aia...dar o căsuță cu puțină grădină...La urma urmei acum am bani și de vilă. Ce, n-am? Am! Și se vedea dis de dimineață făcând un tur de piscină înainte de a-și lua cafeaua într-un șezlong elegant înconjurat de plante exotice și servit de o armată de chelnerițe cu picioarele până în gât. Doar că exact în momentul în care se pregătea să-și soarbă cafeaua, izbucni soneria.

- Poliția! Îi fulgeră în gând sărmanului visător, apoi se prăbuși leșinat pe covorul plin de praf și rosături.

Așa îl găsi bătrâna lui soție care tocmai venise de la serviciu.

III

Avrente înțelese ușor că dacă ar pune mâna pe atâta bănet, ar putea plăti un academician să-i citească scrisorile de la Mimi. Ba chiar, cu banii ăștia, putea ajunge el, personal, membru plin al academiei și astfel, în mod firesc, superba lui șefă de cabinet, absolventă a școlii de arte din Paris, putea să îi citească întreaga corespondență.

Deși, la data întâmplării din micul oficiu poștal, eroul nostru nu mai era chiar sărac, o astfel de sumă, o sută miliarde euro, părea să îi rezolve definitiv problemele de orice natură până la moarte. Așa că fără să stea mult pe gânduri Avrente urcă în mașină și se opri în locul în care, cu două ore mai înainte încerca să o convingă pe Mimi cât de mult o iubește. Dar că, numai două străzi înainte de locul acesta, zări iubirea vieții lui înaintând prudent către aceeași țintă. Era pentru întâia oară în viața lor când acești doi eroi aveau un scop identic. Identic dar nu comun. Mai ales că era vorba despre atâta bănet.

Apăsând ușor pe frână, Avrente făcu un mic ocol pe trotuar și îi dădu lui Mimi un brânci prietenesc cu aripa mașinii. Apoi privi în oglinda retrovizoare să se convingă că fata mișcă. Zâmbi șiret și apăsă elegant pe accelerator.

- Puicuța asta trebuie să-mi ciugulească din palmă! scrâșni Avrente cutremurându-se la gândul că Mimi ar fi putut ajunge înaintea lui.

IV

În Lacrocatumba, verdele câmpiei este urmat de galbenul aprins al plajei care o înconjoară. Aici fiecare fir de nisip este rânduit de mama natură a fi, de fapt, un microcip, un mic depozit de informații ordonate atât de înțelept încât plimbându-te desculț pe acest nisip timp d o oră, într-un anume loc poți învăța limba engleză, ori greaca veche, ori astronomie, ori matematică, ori chimie în funcție de locul în care alegi să te plimbi.

Profesorii din Lacrocatumba sunt de fapt ghizi specializați care, după o anumită programă, plimbă copiii desculți pe plajă prin anumite locuri.

La doctorat ai libertatea de ați săruta iubita o oră două în locul indicat de pe plajă și pleci acasă îmbuibat de cunoștințe la nivel înalt cu singura condiție ca și femeia iubită să manifeste interes pentru tema ta ori să te însoțească lejer încălțată.

V

Către sfârșitul clasei a patra Avrente deprinsese un obicei ciudat: gândea. Gândea întotdeauna înainte de masă și numai înainte de masă. Într-o duminică seara, când totul era închis, iar frigiderul său era gol ca seiful unei bănci în stare de faliment, Avrente privi cu jale la cele câteva cărți pe care le ținea de frumusețe în bibliotecă și constată că nu-i folosesc la nimic. Le privea, le răsfoia, încercă temerar să și citească din ele și rămânea tot flămând. Își adună ultimul bănuț, mai împrumută ceva de la un trecător neatent și luă o cină popească la un restaurant din apropiere. La capătul acestei cine eroul nostru concluzionează că școala nu este drumul nimerit pentru el și își aduse din nou aminte de panseul profund și pe care îl adaptă la o situație nouă: "Bă! E tare cartea, dar banii este mai tari!"

VI

De Mimi se ocupa domnul Epaminonda, consilierul pe probleme de gargară a lui Avrente. Acesta, pentru că nu era cunoscut de garda de corp a fetei, putea să se apropie de ea și să-i facă liniștit capul mare cu sentimentele șefului său.

Tânăr și foarte arătos, domnul Epaminonda o atacă pe Mimi în nume personal, oferindu-se nemaîntâlnit de amabil să-i rezolve pana pe care, bineînțeles, tot el o aranjase în timp ce Mimi era parcată pentru cumpărături.

Deși băiatul se murdărise pe mâini, cei doi ajunseseră neașteptat de repede la dialoguri intime și profunde:

- Așadar, domnule, sunt o mică dezamăgită
- Și care este, mă rog obiectul dezamăgirii?
- Nu este vorba de un obiect.
- Obiect în sens filozofic.
- Filozofic nu are nici un sens.
- Ce v-a dezamăgit, domnișoară?
- Viața lui.
- Care lui?
- Louis Quenze

La răspunsul acesta domnul Epaminonda simți cum ochii îi pleacă înainte ca la melc, iar barba îi alunecă în jos până-n piept. Mimi zâmbeste malițios.

- Nu sunteți și dezorientată? continuă bărbatul încercând să egaleze la unu.

- Da, domnule

- Din cauza dezamăgirilor, nu-i așa?

- Da, domnule.

- Într-adevăr dezamăgirile ne dezorientează întotdeauna. N-o să găsiți nici un dezamăgit care să știe încotro s-o apuce.

- Vai, câtă experiență aveți!

- Da, domnișoară, eu sunt acela care a fost îndrăgostit de o stea. N-ați auzit de mine? Epaminonda intrase în repertoriu.

- Nu. Cum a fost?

În pauza de efect ce a urmat intrării atent studiate, cei doi stătură alături: ea mică și neajutorată, el visător, misterios, înțelept și bineînțeles protector, asemeni unei poze de pe coperta romanului ce se pregătea să înceapă.

- Mi-a apărut în vis, dă el drumul la text, mi-a apărut în vis și mi-a spus: "Eu sunt cealaltă jumătate a ta, vino de mă găsește!" Sunt un om norocos, am strigat, câți dintre noi au fericirea să le apară în vis o stea? Și să le spună:" Sunt cealaltă jumătate a ta !"

- Vai domnule, ce romantic! Și ați plecat de îndată în căutarea ei, nu-i așa?

- Cât de naivă sunteți! Dar cum era să plec în căutarea unei stele așa încărcat cu păcate cum mă găseam la ora aceea. Ca să ajung la ea, nu-i așa, trebuia să zbor, trebuia să fiu mai ușor, mai liber decât eram. Ar fi trebuit să scap mai întâi de păcate. Ah, doamne! Dar mai lesne îți ucizi cel mai bun prieten decât trecutul tău. Egoismul, scumpa mea domnișoară, are gustul mai dulce decât al mierii. Cum puteam trece prin viață lipsit de licoarea lui la-ndemână? Când steaua mea îmi vorbea eram deja năclăit de această dulceață. Cum puteam să mă spăl? Și în dorința mea nebună de a urca la ea, când am văzut că alții sunt mai ușori, mai liberi, că au mai multe șanse să zboare, în loc să scap de leștul acesta mizerabil, m-am năclăit și mai tare .

- Oh!

- Am cunoscut atunci invidia, domnișă, gustul amar al invidiei. Știți cât este de dureros ca tu să vrei să zbori, să vrei să fii mai ușor și în loc să scazi în greutate să crești? Eram distrus. Și ce puteam face? De disperarea am încercat să mint. Soluțiile acestea la îndemână! Prietenii i-am mințit, mai greu sau mai ușor...pe mine însă...n-am reușit să mă mint. Egoist, invidios și acum mincinos, zborul meu către stea era din ce în ce mai mult o himeră. Mi-am întocmit atunci un plan diabolic: există oameni încă nealterați, mi-am zis, ei pot zbura către

stele. Tu prinde-te bine, îmi spuneam, prinde-te bine de unul din ei și când ajungi acolo sus unde nu mai există blestemata asta de forță gravitațională, ești salvat. Domnișoară, vă rog să mă înțelegeți. Eram nebun. Văzusem steaua deja. Nu mai puteam da înapoi, nici un pas, nu-i așa?

- Și ați reușit să ajungeți în felul acesta?

- Vai, domnișoară! Știți cât de mulți nevinovați am pătat cu mâinile acestea murdare? până când am reușit să mă înalț. Și sus acolo, ce credeți că am constatat? Am constatat că blestemata asta de forță gravitațională este un criteriu universal, că poți, pe ici pe colo, să scapi de ea, dar nici o stea nu te primește fără să te cântărească întâi. M-am prăbușit disperat.

- Cum domnule și n-ați ajuns până la urmă la Steaua dumneavoastră?

- Din păcate m-am întâlnit cu Ea până la urmă. Eram distrus, îndurerat de prăbușire, de constatările făcute, cu conștiința încărcată de cei târâți de mine înapoi, când a apărut Steaua. De data asta aievea. Mi-a zâmbit trist și mi-a zis: "Ce mi-ai făcut, prăpăditule?" Atunci am înțeles, scumpă domnișoară, că Ea era de fapt jumătatea mea minunată, nealterată și în dorința mea nebună de a mă înălța către Ea, prin comportarea mea nedemnă, nesăbuită, ridicolă, am tras-o pe ea către mine.

- Sfâșietor! conchide Mimi cu ochii înlacrimați, pentru că singurul lucru pe care-l înțelesese era că toată chestia asta e ceva foarte trist.

Ceasul rău și pisica neagră făcură însă ca domnul Epaminonda să fie repede cucerit de farmecele fetei, așa că începu să-i vorbească și să-i scrie bilete în numele său.

"Câteodată(scrie domnul Epaminonda) chipul tău mi se strecoară afară din suflet pentru a-mi mângâia gândurile. Atunci mi se întipărește pe chip o expresie pentru care toate femeile te invidiază."

Amețită cu astfel de texte și romantică incurabil, Mimi scăpă cu domnul Epaminonda într-un decor cu recuzită absolut naturală: stele, lună, copaci, alei, etc, și se lăsă pătimaș sărutată aproape peste tot.

În replică amozul îi scrisese chiar a doua zi următorul bilet: "Ai pus un condiment special în sărut, condiment care mi-a căzut greu la suflet și de aceea când sunt departe de tine simt gustul sărutului tău de parcă am țigara cu partea aprinsă pe buze, am imaginea ta pe retină, am gândul înțepenit la tine și nu pot să rezist mult timp altundeva decât în apropierea ta. De visat nu te visez decât pe tine, de dorit nu îmi doresc decât zâmbetul tău, nici o îmbrăcăminte nu-mi este mai plăcută decât îmbrățișarea ta și nici un cântec nu mă răsfăță mai mult decât glasul tău. Sunt într-o disperată stare de dragoste."

Acest bilet ascuns într-un imens buchet de flori fu începutul unei aventuri extrem de periculoase pentru că trebuia ascunsă și de soțul încornorat și de Avrente, șeful și sponsorul lui "Don Juan de cartier."

VII

În timp ce bietul Avrente își epuiza creierii la școală, adevărații români devalizau bănci, spărgeau fonduri mutuale, furau banii prostimii cu jocuri piramidale, expunând în toată splendoarea ei mizeria morală a celui mai inteligent animal.

Avrente se hotărî să intre în luptă sub deviza:
"Asta îmi va fi averea:
Sexul, banii și puterea!"

Privi atent către vecinul său care se-imbogățise rapid făcând comerț "în fața casei" cu pălării. "Oamenii au un singur cap" gândi Avrente. "Dacă vecinul meu s-a îmbogățit vânzând pălării eu pot să mă îmbogățesc de două ori mai repede ocupându-mă de pantofi. Asta pentru că-n general "oamenii au doua picioare".

Raționamentul lui Avrente părea perfect numai că proaspătul negustor nu ținuse cont de-înțelepciunea populară care-i spunea că: "unde nu-i cap vai de picioare ". Și cu înțelepciunea populară nu-i de glumit. La ușa noului candidat la îmbogățire începură să bată inspectorii de la: pompieri, sanepid, mediu, primărie, sectorist, poliție economică, garda financiară. Administrația financiară, protecția consumatorului și dacă au văzut că ține și cei de la protecția animalelor că de...

Toți inspectorii veneau pe același principiu:

"ori dai mită,
ori amendă înzecită!

Asta pentru că românul este născut poet.

Văzând bietul Avrente că magazinul lui devenise loc de pelerinaj pentru tot ce era organism de control și nu numai, închise rapid pentru a nu își mai pierde și ultima lețcaie.

În jurul său înfloreau însă vile cu bodyguarzi și mașini tari la poartă, iar proprietarii lor nu erau toți inspectorii. Așa că eroul nostru strânse pumnii, scrâșni din dinți și zise:

- Bă! asta nu se pune la-nfrângeri că abia-ncep!

CAPITOLUL PATRU

În care vedem cum se dezlănțuie Avrente și pare de neoprit.

I

A doua zi dimineața bătrânul diriginte veni la serviciu hotărât să pună pachetul înapoi în seif, dar...

Toată viața lui cursese ca un râu de câmpie. Acum, brusc, toate organele îi debordau de adrenalină. Simțea că moare...simțea că învie...simțea că moare...simțea că învie...seiful a fost spart! Dumnezeule! Toată lumea va crede că pachetul a fost furat. Un alibi nu se poate mai bun pentru el. De ce să-l mai pună la loc?

Luminile Constanței începură să clipească din nou în imaginația sa. Blonda răvășitoare plecă plângând de la masa lui. Era acum alături de o altă femeie, o actriță celebră și nu mai era într-un bar. Fugise de paparazzi pe iahtul său personal cu marinari angajați...chelneri...cameriste, tot ce putea visa. Stătea pe puntea superioară alături de starul lui seminud privind indiferent marea. Femeia îl scălda în privire pofticioase mângâindu-i provocator bicepsii modelați în propria-i sală de fitness.

- "Numai atât!" gândește bărbatul cu privirea scăpată în valuri. "Lux și femei frumoase!?". Dar bătrânica lui...? Dragostea lui de-o viață? Își amintea cum la-nceputuri, în tinerețe venea seara acasă trist, obosit și nervos. Dar în special flămând, întotdeauna flămând. Prima întrebare în loc de bună seara era: "Ce mâncăm?" Ea îi ieșea înainte calmă, surâzătoare, tonică, îl îmbrățișa, îl săruta cald și spunea "Mâncăm guriță" Apoi îl săruta din nou pătimaș, iar el uita de tristețe, oboseală, de nervi și de foame. În special de foame.

Zâna cea sexy îl sărută pătimaș, iar el gândi conciliant ca de obicei : " Să nu uit să-i trimit și ei niște bani".

II

În Lacrocatumba, după plaja care-mbina în mod armonios utilul cu plăcutul, urma oceanul albastru. Acolo unde aceasta se întâlnea cu cele două râuri se formaseră două delte mici pline de plante și păsări și crocodili. În stufărișul verde care se-nghesuia printre canale toate păsările respinse din corul bisericii locale cântau lejer, fără partituri și prejudecăți ariile mici ale unor compozitori debutanți. Vântul mângâia, în treacăt, vârfulurile copacilor care se alintau și ei fredonând în surdină. Și-n fiecare zi, dimineața vine aici mai frumoasă ca ieri.

Atracția celor două delte o formau bine-nțeleles crocodilii care erau excelenți instructori de "plută pe spate", iar oamenii apreciau în mod deosebit această modalitate de relaxare.

În celelalte părți ale coastei se practicau din vremuri... echitația pe rechini, organizându-se chiar concursuri de viteză, ori de acrobație în cuplu om-rechin.

III

"Fetele bune n-are noroc!" își repeta în fiecare seară Mimi și-n fiecare noapte îl revedea pe "Epi" aburind-o complet. "Dumneavoastră vă considerați o femeie frumoasă?" a întrebat-o domnul Epaminonda la prima lor întâlnire". Sonetele lui Shakespeare n-au părul lung și blond, ochii albaștrii, privirea candidă, talia strâmtă, trupul mlădiu și totuși ele, sonetele lui Shakespeare sunt mai frumoase ca dumneavoastră. Ați participat vreodată la un concurs de frumusețe? V-ar place să vă măsoare cineva umerii, bustul, talia, pulpa și să vă pună apoi "datele" pe calculator? V-ar place să apăreți cu bustul gol pe un pachetel de staniol strălucitor, iar jos, sub grațioșii dumneavoastră sâni să fie scris provocator de roșu "Chees" adică brânză? Nu, domnișoară! Femeia după care bărbații obișnuiesc să-ntoarcă capul nu e frumoasă, ea are aspect estetic ceea ce este cu totul și cu totul altceva. Noi păcătoșii privim omul ca un obiect, frumusețea la om nu se vede cu ochii, se simte cu sufletul domnișoară.

Căzută cloșcă pe gânduri Mimi înțelese în seara aceea că sortitul ei s-a ivit. Atunci se hotărî să lucreze chiar și funcționară la poștă pentru a fi independentă financiar de "tataie" și pentru că avea un motiv să poată lipsi de acasă.

Când a lovit-o leșinul, sărmana fată, incurabil romantică, se și visa cu Epi în Hawai risipind cu larghețe banii clientului său naiv.

Doamne! Ce soartă au marile iubiri! Veni și rândul lui Mimi să exclame. Era cu siguranță lipsită de noroc cu atât mai mult cu cât Epaminonda pierise-n ceață de o bună bucată de vreme.

IV

Avrente se hotărî să atace după un plan.

Domnul Epaminonda, îl sfătuiseră, cu înțelepciunea-i recunoscută, să atace "oala comună". "Oala comună" este ceea ce presa numește simplu și direct "banul public". În această "oală" statul adună o groază de bănet din impozite, taxe, amenzi și alte chestii de soiul acesta, apoi fiecare, în funcție de gradul său de nesimțire își bagă lingurița, lingura, polonicul, cupa de excavator, după caz.

Ar fi-ncercat și Avrente, măcar cu polonicul, dar se lovea acolo de oamenii puterii, de la ministri(chiar și prim-ministru) până la jagoși de primari.

De când mâncase bătaie de la bodyguardii rivalului său în amor, eroul nostru căpătase un deosebit respect pentru puternicii zilei, își făcuse model din aceștia, model și țel în viață, dar nu îndrăznea să și-i facă rivali.

O altă cale era "autostrada șpagii". Asta presupunea să fii așezat pe un scaun pe care scrie ori inspector ori "bă fii atent de semnătura mea depinde...". Însă Avrente a refuzat și mijlocul acesta de-mbogățire deoarece existând ca un om activ îi displăcea să aștepte cu mâna întinsă un ban aleatoriu. Expresia "ban aleatoriu" o reținuse de la domnul Epaminonda, desigur.

Și mai era ceva. Oricât ar părea de ciudat, la prima vedere Avrente își punea problema și din punct de vedere moral. Căile acestea i se păreau la fel de "căcăcioase" ca și postura lui de potlogar mărunt pe care tocmai se pregătea să o părăsească definitiv.

"Dacă tot nu mă pot duce neprihănit la Domnul " gândea Avrente, "cel puțin să nu mă duc lipsit de prestanta. De ce să iau eu săracului mămliga din farfurie când pot să am friptura barosanului din cuptor."

În termeni simpli dar înțelepți Avrente începu să-și construiască filozofia de-nvingător.

V

Atunci când a fost găsit, cadavrul era din calea afară de ocupat: intrase în dialog direct cu Eternitatea și oricât aș fi eu de Mister Mușchi Eternitatea mă complexează. Țin minte că în copilărie zilele erau mai lungi și se-mpărțeau în trei: dimineață, amiază și seara. Orele au apărut mai târziu, abia când a început școala, dar nici atunci nu aveau cine știe ce importanță. Anii treceau încet, aproape neobservați. Timpul era ușor, ca aerul călduț din baloanele colorate cu care îmi asemăn azi anii copilăriei. Acum, când foarte greu țin pasul timpului care mă presează fantastic, am alarmanta senzație că, fără voia mea m-am avântat într-un fluviu venit de demult. Spre maluri apa curge încet, poți merge perpendicular pe direcția ei, ușor, ușor, curentul biruie și ești aruncat înainte. Dacă la mal n-ai învățat să înoți ești pierdut, pentru că vrei, nu vei, apa te duce, iar cale de întoarcere nu există.

VI

Șchiopătând și strângând din dinți Mimi ajunse într-un târziu la oficiu. Seiful a fost spart, iar Avrente o ștersese deja. Pachetul dispăruse, iar câteodată, accidental, Mimi nu era fată proastă. Luă formularul completat de client și copie adresa de la Constanța.

- Mă duc să te dau în gât, spărgător nemernic, își zise Mimi furioasă în gând. Cu siguranță voi primi o recompensă atrăgătoare.

VII

După ce își puse la punct o solidă bază ideologică. Avrente atacă problema dintr-un punct de vedere istoric. Își aduse aminte cum a prosperat el ani în urmă la pușcărie. Intrase acolo sărac lipit pentru că polițiștii, procurorii și avocații îi luaseră toată agoniseala de până atunci.

Chiar în ziua în care l-au arestat i-au percheziționat "vizuina". A doua zi l-a chemat căpitanul și l-a întrebat:

- Bă, nu-i așa că tu n-ai avut arme?

- N-am avut, răspuse Avrente simțind că a scăpat de un comerț ilegal, pedepsit destul de nasol.

- Atunci cu siguranță nu ai avut nici aur, continuă căpitanul.

- Bine-nțeles! Tăie sec Avrente înțelegând că cele două kilograme de aur însemnau acum prețul mântuirii sale.

- Nici bani nu s-au găsit la tine, nu-i așa că n-aveai?

- Lăsați-mi totuși o mie de dolari! găfâi sufocat arestatul gândind că prețul este din calea afară de piperat.

- Dacă-i găsim sunt ai tăi, replica polițistul. Eu o să fac tot ce pot ca domnul procuror să-ți semneze eliberarea.

Până la urmă Avrente se învoi să recunoască o spargere pe care nu o făcuse, dar căruia polițiștii nu reușiseră să-i dea de cap până atunci.

- "Bieții polițiști, bieții procurori", gândea proaspătul om de afaceri, ar avea și acum pe cap arme, aur, bani care trebuie spălați. Trai nasol! Ar trebui să le dau o mână de ajutor. "Și reannodându-și vechile relații bravul nostru erou a reușit să devină în scurtă vreme, o piesă importantă pentru apărătorii legii.

Tot scormonind prin propriile amintiri Avrente revăzu anii din închisoare, ani în care a reușit să reagonisească averea pierdută. Pusese ochi pe câțiva pușcăriași plini de inele și lanțuri de aur. I-a

mituit pe gardieni cu ce-i mai rămase de la poliție, procuratură și avocați, reușind în felul acesta să îi restricționeze de la pachete pe cei vizați. Apoi se oferă să le vândă nefericiților țigările primite cu regularitate de afară la prețuri de supercontrabandă. Dar pentru că "ținta" nu avea nici un ban, inele și lanțuri de aur trecură-ncet încet în proprietatea ingeniosului Avrente.

- "Deci", filozofă proaspătul businessman, "mita nu e risipită, dacă-i bine investită".

Principiu fundamental în afaceri!

VIII

Bătrânul diriginte avu o problemă. Cum stătea el așa înconjurat de un grup de balerine de la Balșoi Teatru, câte una pe fiecare încheietură, urcă pe iahtul lui din vis un tip extrem de dubios și-i zice pe un ton de îngrozitor de acru:

- Bă, tu ești ăla care te-ai lăcomit la prada lui șefu? Apoi scoate de sub.haina o ditamai bazuca și descarcă o duzină de gloanțe în pieptul, în burta și în balerinele lui.

Trezit brusc de zgomotele împușcăturilor care tocmai l-au ciuruit, dirigintele începu să se teamă pentru pensia lui amărâtă.

- S-ar putea să n-o mai apuc, gândi moșul cu voce tare surprins și el de o concluzie ca asta. La o astfel de sumă viața unui bătrân ca mine chiar nu mai contează. E doar păcat că până acum am reușit s-o trăiesc cinstit. M-am chinuit atât cu sărăcia ținându-mi fruntea sus ca să crăp acum în stil mafiot! Nu cred că face. Ce ar fi totuși să ciugulesc și eu un ban cinstit de pe urma acestui pachet? Dacă-l duc personal la Constanța spunând că l-am recuperat de la hoți, e imposibil să nu primesc drept recompensă o sumă atrăgătoare. Nu?

CAPITOLUL CINCI

În care vedem cum Avrente învins pentru a treia oară în viața lui, nu mai înțelege nimic.

I

Cu Lacrocatumba totul era extrem de clar și de sigur: istorie, geografie, economie..totul. Doar despre oamenii care o locuiesc nimeni nu știa absolut nimic. Nimic în afară de faptul că existau!

După unii erau exagerat de înalți slabi și albaștrii, singura lor problemă fiind aceea că puteau să se rupă în orice moment.

După alții erau pitici și exagerat de grași și roșii singurul pericol care-i păștea fiind acela că puteau să pocnească la simpla-nțepătură de insectă.

Dar cum nimeni nu i-a văzut niciodată, nimeni nu știa cu siguranță cum arătau ei de fapt.

II

Avrente a pornit, ca orice-nvingător, de la un simplu chioșc. Scoase din el o bătrânică speriată care vindea bilete pentru transportul în comun și împreună cu marea lui iubire din ziua aceea începu să vândă clătite și suc făcut din : sare de lămâie, melasă, furată de el de la o fabrică de zahăr și apă. Fiind împărat pe afacerea sa, Avrente se autoscutise de orice autorizație înlocuindu-le cu bilete emise de Banca Națională a României. Dar nimeni nu-și bătea capul cu un amărât de chioșc, chiar dacă el se autodeclarase " free zone" în buricul târgului. Ce dacă nu plătea nici o taxă, nici un impozit, nici o dare...Important era că devenise bun plătitor de mită pentru cei care-ar fi trebuit să-l închidă.

Proaspătul "om de afaceri" trebui, însă, imediat după instalare să curețe zona de fauna slinoasă care-i periclita comerțul. Se duse, deci, în mijlocul bișnițarilor care mișunau în jurul împărăției sale și zise răspicat:

- Bă! Care ești cel mai tare?

Un maldăr de mușchi se desprinse încet din grupul său de acoliți și curve în așteptare de plasament, rânjindu-și dinții mari și negri în fața lui Avrente:

- Ce-i bă..?...și n-apucă să-și termine întrebarea că se lungi ca preșul pe asfalt fără ca cineva să-i poată fi de folos. Brațul lui Avrente zvâcnise energic de îndată ce matahala i se postase în față și-l milui cu o bătă de base-ball exact acolo unde era de bănuir că funcționează măcar o sută de grame de creier. Aceasta fu înscăunarea eroului nostru ca "jupân de zmei."

Astfel, ca-n basme, chioșcul crescú într-o lună cât altele într-un an ajungând un magazin respectabil în care, așa cum plănuise Avrente, erau vândute mărfurile confiscate ori primite de inspectori și polițiști. Drept răsplată aceștia nu-l controlau niciodată ceea ce îl încurajă pe tânărul patron să dezvolte o mică rețea.

Pentru a-și proteja rețeaua proaspătul întreprinzător "unse" bine ușile șefilor inspectori și mai marilor din poliție astfel că rămase "free zone" cu mica lui rețea de cartier.

Aici interveni o mare cotitură în viața acestui geniu comercial. Șefii inspectori și mai marii poliției erau numiți în funcții de prieteni ai lor, oameni extrem de puternici. Avrente fu recomandat acestor oameni influenți de către colaboratorii lui inspectori și polițiști cu recomandarea expresă că este om de mare încredere, discreție și onoare. În felul acesta micul potlogar ajunsese să gestioneze sub numele său afacerile mai marilor vremii, făcând potlogării fără ca nimeni să-l deranjeze. Pentru aceasta Avrente era obligat să îndeplinească numai două condiții să fie discret și (culmea) cinstit față de protectorii săi, desigur.

În scurtă vreme avea puterea să treacă peste graniță mărfuri scutite de vamă prin hotărâre specială de guvern, să câștige licitații la care nici n-a participat și să se-nfrupte din banul public fără rușine și fără frică. Mai mult, după un an Avrente se trezi că are în concesiune un sfert din suprafața patriei sale dragi cu redevența la nivelul unui box de whisky. Toți șoferii din capitală, oriunde ar fi parcat scoteau din buzunar un mic bănuț pentru Avrente; plata luminii se făcea printr-o firmă a lui Avrente; gunoiul de pe străzi era făcut de-o firmă a lui Avrente și strâns de altă firmă tot a lui; străzile capitalei erau pavate tot de firmele lui Avrente; construcția de locuințe ieftine o controla tot Avrente; plecările la muncă în străinătate se făceau tot printr-o firmă a lui Avrente; tot ce era potlogărie era Avrente!

Cu ajutorul prietenilor săi din umbră eroul nostru ajunsese să aibă vile, mașini de lux, bodyguarzi și femei frumoase. Mai puțin pe Mimi, ceea ce-l înfuria peste poate.

III

Așadar aveam două mari probleme: cum, când și mai ales cine a comis crima, pe de o parte, iar pe de altă parte cum arată oamenii din Lacrocatumba? Sunt ei înalți, slabi și albaștrii ori grași, mici și roșii.

IV

Era o seară împutițată de toamnă, o seară în care îți plouă direct pe psihic, așa cum se exprima elevat domnul Epaminonda. Avrente,

retras la vilele lui cu piscină și bodyguarzi, își isprăvea desertul sugând dintre măsele resturi de tort. În răstimpuri mai trăgea câte un fum din țigara de foi ori se "igieniza" cu o gură de whisky. Și pentru că singurătatea îl stresa groaznic eroul nostru apăsă dezinvolt pe telecomandă. Era mulțumit: vile, mașini de lux, bodyguarzi și femei frumoase. Mai puțin Mimi așa cum spuneam.

Dar.. să nu îți vină a crede! Pe ecranul de plasmă pe care el Avrente, cheltuse o grămadă de bani, se lăfăia un împutit de reporter care-ncerca să-l înfunde pe bossul său cel mare.

- Ați făcut evaziune fiscală! Afirmă împutitul, dar bossul calm ca un bebeluș după supt, se minuna, serafic.

- Eu!?! Domnule, toate firmele pe care le-am avut le-am vândut ca să mă pot dedica politicii și familiei.

Atunci Avrente își aduse aminte brusc de faptul că uitase în după amiaza aceea, să mai trimită flori ultimei amante așa cum ordonase bossul.

- Ați trucat licitații, insistă împutitul.

- Eu!?! Se miră iarăși marele om politic. N-am fost implicat în nici o licitație domnule!

- Și nici măcar nu minte, gândi Avrente extaziat.

- Ați obținut în mod fraudulos concesiuni importante plusa gazetarul.

- Ei hai să văd și eu un contrăcțel semnat de mânuța mea, răspundea iarăși candid marele om politic.

- Bine că am învățat să semnez, gândi Avrente din ce în ce mai mulțumit de patronul său, care tocmai trăgea concluzia pentru public:

- Sunt alb ca un nufăr, domnule gazetar. Dușmanii mei politici încearcă să mă-ntineze ca să mă-mpiedice să-mi slujesc poporul. Dar nu mă vor învinge pentru că sunt curat.

Avrente sorbi mulțumit din pahar, trase un fum din țigară și devenind brusc poet cu o revelație fulminantă: patronul său era, cu siguranță, un nufăr, prietenii lor comuni(șefi inspectori și polițiști) erau coada acelu nufăr imaculat, iar el, Avrente, era nămolul din care crește floarea. El era baza! Bravo lui!

Cuprins de o înaltă mândrie politică, Avrente adormi cu televizorul deschis.

V

- Crimă?!?! Bătrânul constănțean făcu ochii mari, mari de tot.

- Nu vă speriați. Mă tem că o să am nevoie de ceva ajutor. Nu mi-e tocmai comod.

Omul mă privea neîncrezător, dar uniforma de polițist îl făcea să-mi acorde un oarecare credit, iar statura mea impozantă îl împiedica să refuze ajutorul cerut.

Dar nu putu, în ruptul capului, să înțeleagă ce legătură e între crimă și pachetul trimis de fratele lui.

Cinstit să fiu nici eu nu vedeam legătura.

VI

Așadar, în seara întâmplării din micuțul oficiu poștal, Avrente era în culmea gloriei fizic și material. Orgoliul lui de mascul feroce era deplin satisfăcut mai puțin obiectivul Mimi.

Povestea cu micuțul pachet îi aprinsese, însă, imaginația peste poate. Bani aceia erau atât de mulți încât îl puteau propulsa într-o funcție de ministru sau rezident în Monte Carlo cu investiții uriașe în Europa, chestie la care Mimi n-ar fi putut rezista.

Ajuns la oficiul poștal înțelese repede că altul i-o luase înainte, dar firea lui de luptător îl împiedica să renunțe.

- Destinatarul va trebui să m-ajute! O să-l fac eu să vrea! Dar trebuie să ajung la Constanța. Astfel Avrente cu un efort care dură mai mult decât deschiderea seifului, notă de pe pachetul lăsat de diriginte, adresa destinatarului din Constanța.

VII

Tot drumul până la Constanța, bătrânul funcționar își imagina că este la volanul ultimului tip de Ferarri, dar coborând în gară începu să se roage ca recompensa ce urma s-o primească să fie suficient de mare, încât, îndată după ieșirea la pensie, să-și ia băbuța și să plece la tratament. Era mai bine așa. Inima îi bătea nebunește. Ar fi vrut să deschidă pachetul, dar asta i-ar fi închis orice drum înapoi. Dacă în pachet erau diamante, unde le-ar fi putut el vinde el și cui? Era mai bine așa! Ajunse pe plajă. Soarele dogorea. Nisipul i se așternea fierbinte sub tălpi ca un covor de jar și foc. Marea. Caldă și ea, clipea undeva, mai departe. O altă mare, o mare de sudoare izvora din-lăuntru său. El se visa alături de o blondă încântătoare. O mângâia patern, iar tânăra plângea cu sughițuri.

- Trebuie să te părăsesc, draga mea, trebuie!

Și lacrimile blondei curgeau amenințând să-l înece. El grijuliu îi ștergea ochișorii cu bancnote de-o sută. Dar fata nu se oprea nici o clipă din plâns. Băgă mâna în buzunar, scoase batista să-și șteargă propria sudoare și atunci, furat de propriile gânduri, fără să bage de seamă, scăpă în nisip misteriosul pachet.

VIII

Avrente era întruchiparea turbarii.

- Cum ai putut idiot bătrân să pierzi un astfel de pachet? Cum ai reușit o chestie ca asta?

Dar bătrânul știa cât de simplu a fost. Zăcea legat fedeleş alături de alt bătrân, cu siguranță destinatarul și romantica Mimi.

- Nu cred că ai putut să-l pierzi, răcni Avrente lovindu-l pe bietul diriginte atât de tare, încât acesta leșină de durere. Era a doua oară când cineva leșina pentru acest colet.

IX

O tânără frumoasă alerga pe plajă, râsul ei cristalin acompaniat de cântecul mării părea un mic recital pentru sufletul celui ce fugea după ea. Și el este tânăr și el este frumos și el râde curat, râde direct din suflet. Nu se grăbește s-o prindă, îi place hârjoneala aceasta, un joc nevinovat jucat de doi copii maturizați trupește, inconștienți de această maturizare, neatenți la efectele ei, conduși de fiorul care le crește în suflet: IUBIREA. Râseră amândoi dintr-o dată și râsul lor se încadra spontan în armonia sonoră a plajei. Pasul ei se grăbea, dar ochii-i sclipeau. Doamne, nu mă mai prinde odată! El alerga râzând, o ajungea o cuprindea de după mijloc, dar când să o sărute Ea îi aluneca din brațe și alerga pe nisip. Deodată El se întinde, îi prinde bine piciorul stâng și-l trage spre sine. Ea se rostogolește pe nisip, se rostogolesc împreună, se-îmbrățișează și se sărută lung. Dar mâna lui atinge coletul pierdut de bătrânul poștaş. Îl ia, citește adresa, citește valoarea și râde. Ea îl privește curioasă:

- De ce râzi?

- Ssst! Am găsit o comoară. Și ce comoară! Un elixir formidabil care vindecă lumea de orice rău.

Fata zâmbeste șireată:

- Și de gelozie?

Băiatul roșește dar aprobă.

Trebuie să-l ducem bătrânului savant care va trebui să-l administreze lumii. Ce zici?

Fata păru că se sperie un pic.

- Și dacă răufăcătorii ne vor ataca?
- Vom merge îmbrățișați tot drumul și nimeni nu va ști că transportăm o comoară.

Ea râde aprobator și sărută încă odată gura aceea mincinoasă.

Doamne ce noapte va fi aceea în care ochii îndrăgostiților se vor urca sus pe cer înlocuind stelele.

A doua zi, cu siguranță, în locul soarelui despre care savanții susțin că se răcește, sufletele lor dogorind vor auri cerul. Iar jos, pe pământ, copii vor alerga fluturând foile acelea mari ale ziarelor și vor striga: " Pământeni, ziua cea mare a sosit, a sosit ziua cea mare!" Dar pe foile acelea mari ale ziarelor nu va fi scris nimic, pentru că, de fapt, toate acestea n-au nevoie de nici un cuvânt.

X

Ce ați vedea voi dacă ați avea curajul să vă priviți într-o oglindă fermecată care-ți arată sufletul nu chipul? Priviți la întâmplare în orișice revistă poza unei vedete aproape dezbrăcată. Vi se pare o femeie frumoasă? Sonetele lui Shakespeare nu au părul blond, priviri provocatoare, talia strâmtă și sâni siliconați și totuși ele, sonetele lui Shakespeare sunt mai frumoase ca dumneaiei. Da, domnule! Femeia pentru care dumitale îți curg balele nu e frumoasă. Are aspect estetic, e sexy, este seducătoare...este cu totul și cu totul altă poveste. Omul nu e obiect! Frumusețea la om nu se vede cu ochii, se simte cu sufletul păcătoșilor! Într-o zi, toată răutatea, toată josnicia din voi va răbufni în afară luând înfățișarea hidoasă a unor monstree apocaliptici.

Înspăimântătoare va fi ziua aceea în care flăcările urii vor pârjoli Pământul. Raiul, această șansă la purtător, este o insulă mică, neștiută, în mijlocul unui ocean înnebunit de dorințe. Spuma Speranței se sparge de stâncile insulei care vă așteaptă zadarnic.

XI

...Avrente stropi bătrânul cu apă apoi îl întrebă din nou:

- Unde ai ascuns coletul?

- L-am pierdut, scânțește bătrânul. Poți să mă și omori. L-am pierdut!

- Idiotule! Spumegă Avrente începând să creadă. Și ca să fie sigur îl mai pocni odată cu toată forța, apoi cu mers nervos începu să măsoare camera dintr-un capăt într-altul.

Greu, greu de tot când evidența îl obligă să accepte concluzionă:

- Mare idiot poți să fii! Apoi se întoarse din nou către Mimi care-i zâmbi timid.

- Dar tu? reluă Avrente vechea lui ofensivă. Sunt bogat și fără pachetul ăsta ,destul de bogat. Mai bogat decât soțul tău. În plus sunt mult mai tânăr decât el și mult mai puternic. Îți pot oferi o viață frumoasă: haine, bijuterii, voiaje, vile, piscine și bodyguarzi. Pot tot ce vrei!

Mimi zâmbi încurcată. Și-l aminti pe Epaminonda al ei: noapte, parc, lună, stele, recuzită naturală sută la sută și el tânăr, al dracului de frumos șoptindu-i excitant în ureche: tu ești o carte scrisă-n joacă de-un copil, în cifru simplu, clasic și ușor; ești comedia cu subiect facil la îndemâna celor ce te vor. Ești comedia care râde de cei ce râd de tine din prostie. Ești capodopera naturii în persoană și mitul purității-n parodie. Ești adevărul frumuseții fermecătoare și nebună, dar nebunia-i pusă-n scenă și regizată de minciună. Ești inocența-ntruchipată măiastră-n tainele iubirii, ești fericirea în persoană și antidotul fericirii. Se prinseră într-o îmbrățișare prudentă, apoi se prăbușiră-n focul sărutărilor pofticioase.

Trezită din acest vis frumos de atingerea lui Avrente, Mimi se pomeni că întreabă:

- Soțul meu?! Apoi debordă de sinceritate. Nu l-am iubit niciodată. Nu din dragoste m-am măritat eu cu el. Însă...și Mimi ezită o secundă... În anul în care a trecut am cunoscut un bărbat. La început mi-a fost indiferent, ba chiar l-am ocolit. Încet, încet, însă cu o floare, o glumă, o poezie m-a cucerit. Femeia, dragul meu Avrente, e ceva complicat și ceva simplu în același timp. Pur și simplu m-a cucerit și sunt îndrăgostită de el până peste cap. De el și numai de el. Când pe ascuns mă plimb la brațul lui sufletul meu mustește de poezie. Atunci îmi doresc să fiu din nou fetița aceea simplă, nevinovată care a venit la oraș, iar el să fie prințul visat, primul și ultimul ales pentru că ochii lui fermecători mă înfioară și vocea lui caldă mă-nvăluie plăcut. Dacă vrei să fii fericit în viață Avrente uită-mă!

- Să te uit?!?! Se-nfurie cumplit Avrente simțind că este pentru a treia oară și definitiv învins. Uită-l tu pe Epaminonda al tău. Ce crezi că sunt atâta de idiot încât să nu-mi dau seama? El te-a uitat, uită-l!

- Nu m-a uitat! Nu e posibil să mă uite. El a plecat puțin, dar se-ntoarce. Și Mimi cea fără de noroc în dragoste a început să plângă nervos.

- De unde este el acum nimeni nu s-a întors vreodată. Crezi că-s tâmpit? I-am făcut câteva butoniere în stomăcel așa că Epi al tău stă resemnat pe burtică lăsând buruienile să-l acopere ori să crească din el. Filozoful tău e în contact direct cu eternitatea.

- Doamne! Nu pot să cred, nu pot să cred!!! Și Mimi începu să plângă cu disperare.

Avrente o privi cu dispreț, apoi făcu vizibil un mâner de cuțit, apăsă un buton și lama rece, neprietenoasă izbucni ca o adevărată unealtă a morții. Îndreptă jucăria periculoasă către gâtul femeii. Oftând aceasta o acceptă resemnată.

- Termină-ți treaba! Dădu femeia ordin liniștindu-se brusc. Oricum n-am să te pot iubi niciodată.

Avrente încremeni.

- Ce dracu vrei ? Sunt bogat! Mai bogat decât soțul tău. Sunt tânăr și puternic. Am ucis pentru tine. Ce dracu vrei ?

Pentru a treia oară-nvins Avrente era sincer nedumerit asupra a ceea ce vrea o femeie. În plus prezența poliției în aceeași casă cu el fu o surpriză uluitoare.

- Sunteți arestat, domnule Avrente! Recunoașterea dumneavoastră a fost înregistrată din grija noastră video și sonor.

Cu un om care avea relații atât de sus trebuia lucrat curat, prudent și cu mult respect.

- Vă rog să îmi permiteți domnule Avrente să vă montez aceste brațări. Apoi profitând de faptul că Avrente era perplex i-am pus cătușele și l-am dus la mașină.

EPILOG

În care vedem...dacă mai vrem...dacă mai putem...

I

N-am apucat să plec. Doi tineri ajunseră îmbrățișați la casa destinatarului din Constanța, casă în care soarta adunase pe cei câțiva nebuni care preț de o zi visaseră la comori.

- Îl căutăm pe domnul Savant.

N-am înțeles ce spun, dar i-am poftit în casă. Au refuzat să intre mi-au dat pachetul și au plecat.

Destinatarul și-a luat pachetul plângând. L-a desfăcut încet, încet de parcă înăuntru ar fi fost un obiect extrem de fragil. Scoase prudent un cartonaș pe care șters, foarte șters se mai vedea portretul unei femei în vârstă, iar pe cealaltă parte scria cu litere tremurânde: " Cu dragoste mama".

Bătrânul avea pe obraji lacrimi din acelea mari, lacrimi pe care domnul diriginte le văzuse la București când primise coletul.

- E singura amintire pe care o mai avem de la ea. Ce mă făceam dacă rămâneam fără poză, ce mă făceam? Și așa este greu. Eu și fratele meu de la București o tot trimitem de la unul la altul.

Discret, priveam pe fereastră. Urmăream cu privirea pe tinerii mei prieteni și parcă îmi păreau cunoscuți.

Plecaseră așa cum au venit, îmbrățișați pentru că lumea să știe că duc o comoară ce nu ar încăpea nici într-un colet cât Universul. Pentru că trebuie să recunoașteți doamnelor... domnilor, o comoară nu este neapărat o avere...

Si cum priveam nedumerit în urma celor doi neștiind de unde mi par cunoscuți, neștiind de unde au ei atâta cinste, candoare, onestitate...un fulger îmi străbătu mintea epuizată de polițist: sunt locuitorii Lacrocoatumbei, adică Lacrocoatumbienii sau Lacrocoatumbanezi sau...Doamne că este greu numai să-i pronunți dară-mi-te să..

II

Simțind că nu mai înțeleg nimic am alergat la mama și-am implorat-o să-mi povestească sfârșitul legendei pe care copii din Lacrocoatumba trebuiau s-o citească la ieșirea din Beeacea.

Mama, surprinsă, mi-a pus grijulie mâna pe frunte, apoi un pic mai liniștită mi-a spus:

- Basmele nu-s pentru oamenii mari, dragul meu. Ei nu mai cred în așa ceva. Basmele se spun copiilor pentru că ei copii sunt încă suficient de curați pentru a le-nțelege.

- Totuși, am insistat, iar mama a oftat adânc și-a tras un scaun aproape de patul în care mă întinsesem și cu vocea ei, inegalabil de caldă, a început:

- Când împăratul s-a prăpădit de durere, iar prinții cei frumoși, viteji și bogați au rupt-o la fugă spre averile lor, din rândul slujitorilor s-a desprins cu sfială un tânăr zdrențaros și deloc chipeș. Tânărul a îngenunchiat în fața prințesei și i-a șoptit astfel:" Te-am iubit întotdeauna pentru că chipul tău era oglinda fidelă a ceea ce purtai dincolo de strălucitoarea lui apariție. Te-am iubit pentru bunătatea ta nesfârșită, pentru cinstea ta, pentru altruismul tău. Te-am iubit pentru modestia cu care îți purtai rangul și firescul cu care-ți purtai frumusețea. Te-am iubit, dar nu am îndrăznit niciodată să-ți spun pentru că eu eram urât și sărac. Azi, când ești aidoma mie, aș vrea să sper că vom fi fericiți împreună. Fata căzu în genunchi și răspunse cu ochii înlăcrimați: " Dragostea ta o așteptam Făt Frumos!"

Atunci s-au desprins de pământ și au început să plutească, dar nimeni nu le simțea zborul. Lumea cu ochii închiși le plânge sărăcia și nenorocul, dar ei, departe de lumea mărunță au trăit în continuare ani fericiți, iar într-o zi jucându-se pe o plajă au găsit un colet ce conținea un elixir formidabil care vindecă lumea de orice rău. L-au dus bătrânului savant care-l va administra lumii și acum așteaptă îmbrățișați ca minunea să se producă.

LACROCOCATUMBA, **sau.....**

(Avertisment:„.....nu poti deveni destept daca nu te-ai nascut asa.....”)

Ei bine, in acest **sau...**sta toata nebunia acestui buchet ametitor de scenarii de film,schite satirice,poeme si poetici, dialoguri si descrieri,intelepciuni proprii si banalitati imprumutate,actiuni parcursive si noduri conflictuale...Un buchet bine legat cu umor 100 la suta (scriu si eu **cum vrea muschii mei**, doar am fost si eu in Lacrococatumba,ca si tine de altfel,cititorule curios sa vezi cu ochii tai ce mai poate cuprinde o post-fata, dupa atata inceput, cuprins si incheiere de cea mai buna calitate)...Uite ca am reusit sa spun intr-un cuvânt tot ceea ce era esential:...calitate,calitate,calitate!

Poate ar fi de discutat materialele din care se compune ingenioasa utopie a Lacrococatumbei (micos-acrisor-amaruie si stramba foarte simetric)...poate ar fi de descoperit sursa pietrelor pretioase pe care talentul scriitoricesc le slefuieste de-a lungul (si de-a latul) unei povestiri ascunse in alta povestire (ascunsa,dupa cum bine ati observat ,la randul ei,in alte mici povestiri-subiecte-teme)... poate ar fi de cercetat limbajul atat de bine potrivit,de fiecare data,cu personajul care il foloseste (un aliaj particular alcatuit din cuvintele ramase pe dinafara dictionarelor,din nespusele vocabule ale gandurilor secrete, din flegmaticile banalitati cu iz de prompter,din rafinatele fraze ritmate si, nu chiar la urma, din simpaticele si rasfatatele avertismente ca desi totul e real, nimic nu e adevarat...**sau...**poate invers, pentru ca,dupa cum bine suspinam impreuna,stimat cititor-calator,in Lacrococatumba totul este posibil...)

Poate ar mai trebui inventat in mod de alarmare rapida si eficienta a celor care cauta subiecte interesante pentru a face din filmele de actualitate,niste adevarate filme de actiune,de dragoste ,eroi-comice si telenovelistice in acelasi timp...**Lacrococatumba** este o adresa perfecta pentru toti...(poate aici aflam si un mic inconvenient:riscul de a ne intalnim prea multi acolo,ceea ce ne-ar obliga sa incepem sa visam la alte adrese...)Ar fi insa foarte greu s-o facem fara harul descriptiv-poetic-cinematografic al autorului nostru,care si-a deschis calimara imaginatiei exact in mijlocul unei furtunoase actiuni politiste, „patand” foarte pictoresc toate cele povestioare care decurg din descoperirea unui...cadavru!...Brrr!...Ai zice ca totul poate deveni o frumoasa lectura pentru visat- insoritele escapade pe teritoriul crococatumbian...ai zice,de asemenea,ca participi la un joc,deloc copilaresc,intre **hoti** cu motivatii dostoievskiene si comportamente de personaje de film mut,si **vardisti** cu inspiratii paranormale si respiratii duhbind a toate cele...ai mai putea zice,in sfarsit ca micul roman pe care tocmai l-ai devorat(sper) ti-a dat senzatia de ciocolata alba aerata (si de iubire adevarata,ascunsa de distrugatoarea curiozitate umana tocmai ...la... Crococatumba)...Si, de asemenea,ai mai putea spune ca ai citit cea mai ingenioasa pledoarie pentru evaziune (nu doar fiscala) din teritoriile anormale,absurde si aberante in care trebuie sa ne contabilizam singuri cota zilnica de risc de viata.

De fapt, asa precum ti-ai dat deja seama fericitele cititor- calator (si, sper,viitor locuitor ala indescriptibilei dar incofundabilei Lacrococatumbi),nimic din ceea ce am scris pana acum nu-ti este strain...Poate cu alte cuvinte,(dar sigur cu aceeasi convingere)ai incercat sa recomanzi celor apropiati si dragi o lectura lipsita de prejudecati (civice, stilistice, lingvistice) precum si un moment de fericita constatare ca literatura de buna calitate nu dispare cu una cu doua... ci chiar se mentine, cu acest al treilea roman semnat de Daniel Ernestina.

Ar mai fi de mentionat ca aparenta satira politica (augmentata in efectele sale de strania coincidenta dintre literatura si realitate, precum si de suspecta identificare posibila intre un personaj construit cu o migala de artizan si o persoana cioplita cu o neglijenta de barbar)nu este nici pe departe principalul scop al scrierii...Culmea culmilor,utopicul nostru scriitor ne propune o balada... **Balada lui Avrente cel invins de Mimi...**Invins, bineinteles, nu de Mimi cea reala,ci de sentimentul devastator iscat de ea...Dupa cum e lesne de vazut, criticul (cinic) lasa spatiu de manevra poetului (sentimental) si astfel se construiesc o metalucrare literara... o oda adusa sentimentului sincer, visului curat ,idealului neintinat si puritatii infinite aflate in centrul modelului uman...Un fel de utopie la utopie ...de data asta lirica... o oglinda comica a neputintelor noastre de a fi, de a crede si de a functiona la inaltimea pe care ne place sa ne-o declaram...(vorbesc ,evident,in termeni morali).

Nu mai cunosc cuvinte serioase care sa lumineze ,asa cum simt ca ar trebui, minunata poveste de IUBIRE pe care cu totii am putea-o trai,daca am descoperi propria noastra Lacrococatumba!... Si daca n-am uita ca toate povestile pe care ni le spune **mama** va trebui sa le spunem si noi, mai departe... Pentru ca nu trebuie de asemenea uitat ca singura calitate comuna (si definitie reala) a celor peste sase 000.000.000. (...scriu cum vreau, bine ?!?)de fiinte umane care au cetatenia Terrei este aceea de ...!?!... ati ghicit... de copil!... Toti suntem copiii mamelor noastre!... Iata de ce mi-e teama ca in curand, chiar si la... Lacrococatumba, va fi mare inghesuiala...

In fine, folosesc prilejul de a mai scrie doua randuri sugerandu-va re-lectura acestui amalgam literar atat de rar si pretios intr-o singura seara ... dar sa fie neaparat....**o seara in care iti ploua direct pe psihic !**

Rezultat garantat! Si verificat! Si mai ales ... de recomandat !

Din Lacrococatumba ,
(pentru cei ramasi acasa... **sau** ... la coada, la oficiul postal,
cu pachetulul in mana) a transmis fericitul(cititor) de serviciu...
Mihai Lungeanu